

Зілля

Олена Пчілка

Раз два приятелі між себе сперечались,
Яке життя статечніше вести.
Чи шляхом тихим нам брести,
А чи бурливим? Чи достались
На те нам сили, їх щоб берегти
Про старість, чи пак нагло тратить?
"Слухай ти! —
Нарешті мовив у досаді
Спокійний другому.— Навіщо, справді,
Бундючитися вельми так?
Та тішитися думкою — усмак
Пожить життям тим гучним,
Що переходить строем бучним
В коловороті справ цікавих, рвущих
І думку, й серце! Та ж у всіх живущих
Однаковісінський кінець!
Однаково здасися на ралець
Лихому косарю!.. Однаково і дурень, і мудрець,
І той, хто тихо жив і хто душею рвався,
Повернеться по смерті, попросту сказавши,
В лопух! Однаковий лопух!" Тут річ ізнявши,
В свою чергу бесідник другий обізвався:
"Ба, що ж робить!.. А все ж волю я, брате,
Злиденним лопухом по смерті стати,
Ніж лопухом таким ще й сей вік пробувати!
По-моєму, зовсім те не статечне!..
Та й те скажу, що не конечне
По всіх лопух пак виростає:
По іншому й свиріпа тая,
Що на поживок служить часом
Задля людей якимсь запасом!"